

מכה בראש. עין הזוכית נפלה על הארץ.
 ● פאדל מוחמד, ערבי משוחרר צה"ל קטוע רגל, קיבל מכה בגדו רגלו.
 ● דוד וידר, נכה ברגלו. למען הצדק ו" שווי המשקל, נכרה עתה אחת מאצבעות תו.

● ראובן מאיר, נכה בחוסי-השדרה, קיבל בעיטה בחוסי-השדרה.
מביעת אצבעות. המיביצע הסתיים ב- העברת 13 זכים למשטרה. הם סרבו לתת טביעת אצבעות, שמעו איום מפי קצין שיאל סרו לשבועיים. יתבקשו להטביע את אצבעותיהם. ואם יסרבו יאסרו לשבועים נוספים, וכן הלאה עד לסוף ימיהם. אולם באמצע המשא ומתן באה הוראה חדשה, וכל הנכים שוחררו מלבד יואל מאירוביץ. בעל יד מ- שותקת ו-50% נכות, אשר הואשם בתקיפת שוטר. מאירוביץ בעט בשוטר שדרך על ידו המשותקת.

יותר חשוב מן ההתפתחות המשפטית היה הצד המעשי. לפתע נתברר שבן-דוב קיבל נראש הודעה על שיתוף הנכים בשיכון, התעלם לגמרי מהודאה זו — כנראה מפני שהעדיף כסף מזומן של סתם משתכן על הבטחה ממשלתית שהיא רק ש"ר-ממור לע- רים. לנכים נמסר שתיערך למענם הגרלה מיוחדת.

אמר מנהל ענייני השיכון במשרד הבטחון: "מה אני יכול לעשות? אני רק פקיד קטן!"

השבוע היה נדמה שאם כמה פקידים קטנים ידאגו שכמה פקידים קטנים עוד יותר יעבידו ר"א את הוראותיהם ממשרד אחד לשכנו, לא

רגיל למלחמה, התכוונן למערכה ממושכת של התשה. ייתכן מאד שבסופו של דבר לא יידמה המאבק לחישי ולנגובה, אלא למצור פלוגיה שנימשך חודשים רבים, עד שנחתם הסכם שביתת-הנשק.

המשק

מלכים שירדו מגדולתם

שקט מייאש או מעודד, הכל לפי נקודת

שקיוו. גרמה לכך לא רק הכשתו הנמרצת של שר האוצר, לוי אשכול, אלא גם ההתיקנות הדוהרות. מטבעות זהב אין פורטים בחנויות המכולת.

העופה

כדאי

כשנאסר אלכסנדר ("אלי") שווימר, בארצות-

נאשם ויקטור מיוזאן

הברית, טיפל דוד בן-גוריון בכבודו ובעצמו בשיחרורו מן הכלא ובהעלאתו ארצה. היתה לדבר סיבה: "אלי", השתקן והידוע בפשטות הליכותיו, נאסר על ידי ממשלת ארצות הברית בגלל פעולותיו למען התעופה הישראלית במלחמת השחרור.

כשפעולות מסוג זה נעשו מיותרות, החליט שווימר לעבור לפעולות מיותרות פחות. התוצאה: הקמת מכון לבדק מטוסים בישראל, בו הושקעו מיליוני דולארים.

כבר כיום משתרעים מתקני המפעל על שטח של 12 אקרים מרוכזים, אך בעוד חודשים מספר יתפוס השטח הבנוי 16 אקרים. למתקנים אלה מוכנסים שבוי מטוסים, ה" יוצאים לאחר זמן קצר כמטוסים חדשים כמעט, שצבעם המכריח מסנוור את העיניים.

לקוחות אינם חסרים: חברת אל-על, ארקיע, כיס-אוויר ומעודון התעופה. החסכון בדולארים גם הוא בולט לעין: חברת אל-על בלבד מוציאה בממוצע חצי מיליון דולאר לשנה לתיקון מטוסיה בארצות חוץ, בעיקר באמריקה.

אולם המנהל הפספיו של המכון, דניאל

מבט, שרר זה שנה וחצי בבורסה השחורה, שקבעה את מקומה בנינת שדרות-רוטשילד — נחלת-בנימין. כל הנסיונות להחזיר את החיים התוססים למסחר במלכים ובדולרים שחורים, כמו בימים הטובים ההם, עלה בתוהו.

ניתוק היחסים הדיפלומטיים בין ישראל לברית-המועצות גרם להתעוררות קצרה, אבל קצרה מדי. מאז ואילך לא הצליחו להשפיע על שוק הכספים לא סכסוך הירדן, לא עיכוב ההענקת האמריקאית לישראל ואף לא הדין-גים במועצת הבטחון. לקהל הרחב היה מעט מדי כסף מכדי לחשוב כיצד להבטיח את ערכו.

אולם את אשר לא עשו למענם הסיכסוך כים הבינלאומיים, החליטו סוחריו הזהב לעשות כמו פיהם, על ידי הפרחת שמועה קטנה: בראשון לינואר, טענו הם מפה לאוזן, תוצא הממשלה שטרי כסף חדשים, תפעל להזדמנות זאת מלווה חובה הדש, כדוגמת הקודם. יסוד לשמועה שימשה העובדה, שהכנות להקמת הבנק הממלכתי, שפתיחתו תחייב את החלפת הכסף, הולכות ונשלמות.

בנקודה זו היה אמונם של חוסכי כספים

מיוזאן מוציא מן האולם

הלהט והאמונה

יהיה צורך לשבור את האברים המלאכותיים של נכ"מלחמה.

חינוך

לא וישי, לא נגבה

יומיים לפני השבתת הסכנון ביקש אחד מגומרי המוסד לשכנע את התלמידים שאין להיכנס למאבק. הוא הזכיר את נסיונו מימי השבתות קודמות, תיאור תמונה קודרת של מה שעתידי לקרות: בשבוע הראשון של ההשבתה יסעו התלמידים בשמחה רבה ה" ביתה, יגמרו את עבודותיהם. בשבוע השני ינצחו, בשבוע השלישי יבואו חברי הכיתות הגבוהות לבלבל את מוח מנהיגיהם, לדרוש את חידוש הלימודים תוך כניעה, כי דרישות חבריהם הצעירים שוב לא יענינו אותם נוכח הצורך לסיים את לימודיהם. בשבוע הרביעי תשררו אחירה כללית של וישי — הכל יירצו להיכנע.

פירצות בחזית. כשנכנס המאבק על הסכנון (העולם הזה 844) לשבוע השלישי, נראה כי הנביא היה נביא-שקר. רוב הסטודנטים טים הסתובבו במסדרוני המוסד, אכלו במסעדתו. מצב הרוח הזכיר את נגבה יותר מאשר את וישי. פה ושם אף נפרצו פירצות בחזית האויב, מרצה אחד וכמה עוזרים הפרו בחי שאי את ההשבתה, חתמו על עבודות-התלמידים כדי להקל על עצמם את העומס בהתחלת הלימודים. התלמידים היו עסוקים בהכנת הערכה שתציג את בעיותיהם. לדברי הספרן, לא ראה מימיו תלמידים כה רבים קוראים ספרים כה רבים. אלא שגם הרבי-אלוף המנהל את הסכנון

נינה מיוזאן ואדוועזר בר-לב

אני!

אגרוסקי, גבה הקומה והממושקף, אינו מסתפק בכך. "לא רחוק היום", אמר, "שגם חברות זרות יתקנו וישפצו את מטוסיהן בישראל. זה יהיה כדאי להן." חשבון הכ"א דאית: בעוד שבארצות-הברית עולה שעת עבודה במכון לבדק מטוסים 5.5 דולאר, מת-

של עורך הגירוסלם פוסט גרשון אגרון.

כוננת ישראל להציע תעריף של 3 דולאר לשעת עבודה.

משפט

זולא או דון-קישוט?

— אליעזר ברילב, פקיד במשרד העבו"רות הצבוריות, גבר מלא-גוף ומרכיב משק-פנים עב"מסגרת, חיך: כבר פתיחת משפטו של ניקטור מיוזאן, שנאשם לפי הודאת עצמו ברצח הילדה רחל לויז (העולם הזה 820) היתה במידה רבה נצחונה.

כשנתפרסמה הודאתו של מיוזאן, לא ראה בה ברילב, כמו אחרים, כל דופי, היה משייך נע כי מיוזאן הוא הרוצח השפל — עד שנו"דע לו שאשתו של מיוזאן, נינה, חוזרת וטוענת שבשעת הרצח ה" מיוזאן בביתו עם שני אזרחים. את כל הפרטים על מקום הרצח למד מ. עתונות, שסיפרה את המעשה על כל פרטיו, ורק דמיונו החולני זיהה את עצמו עם האנס והרוצח. עד כדי כך, שהיה מסוגל להזדריך את המשטרה ואף לזהות את המפתח השבוי, ששימש כמשוער כמכשיר הרצח ואשר אף הוא תואר בפירוט בעתונות.

כצפוננו של ברילב החל קורא לו. הוא נפגש עם אשת מיוזאן, נפרד ממנה באמונה שלמה שמיוזאן חף מפשע, חיבר מסמך מקיף ומועזע, בו ניסה להוכיח את צדקתו ושפורסם בהעולם הזה (820).

קידה מקצועית. את נצחוננו נחל ברילב בבית המשפט, כששאל השופט ישעיהו הראל מי מייצג את מיוזאן. ברילב קם והשיב: תחנה באורח חובבני: אני, הראל הוא מן הצעירים שבשופטי ישראל, אך הספיק כבר

שופט שלום ישעיהו הראל

— אינם מספיקים

לראות לא מעט. אולם דבר זה היה חסר-תקדים. הוא פקח את עיניו: "אבל איך עורך-דין!"

ברילב הסכים: אין הוא עורך-דין, אך הוא למד היטב את כל הפרשה, עד לפרטים הקטנים ביותר והעיקר — אין לו כל ספק שהנאשם חף מפשע.

עיניו של ברילב נוצצו וקולו רסט בנעימה של כנות. הראל הסתכל בו בעיניים רציניות, החליט לאפשר לו את ההגנה בהסתייך על סעיף בחוק המרשה לידו הטוב של הנאשם להגן עליו. לאות תודה השתחחה ברילב שניה הפעם כעורך-דין ממש.

התובע, סגן פרקליט רמחון אלעזר ליבסון, לא נראה מאושר מן ההכרעה. הוא לא חשש לתוצאות הקרב המשפטי, אך העדיף להפסיד נגד עורך-דין מנוסה, מאשר לנצח אדם סתם. נוסף על כך, חשש, ימשוך ברילב, חסרי-הנסיון במהלך המשפט, את הדין-גים עד אין סוף, מאחר שהשופט יאלץ ל" הסביר לו כל פרט.

פסיכיאטר מאמריקה. לחששו של ליבסון היה יסוד: ברילב חקר ארוכות את כל עדי הקטגוריה, הוחזר מפעם לפעם על-ידי השופט למסלול החקירה, כשסטה ממנו. העדים עברו בזה אחר זה, עדים מתלאביב, ירושלים, טבריה: הורי הילדה, פסיכיאטרים, צעירי משטרה גבוהים. הכריזו ברילב: "אני אביא מומחה פסיכיאטר מאמריקה — הוא ישבור את כל העדויות שלהם!" חוץ מהפסדי-כיאטר האמריקאי, עומד ברילב להעלות על (המשך בעקוד 10)